

Enkele blikken op het leven van *Salah ad-Deen al-Ayyubie!*

Samengesteld door een zuster.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Aangezien er nog niet echt een korte, bondige samenvatting of boek in het Nederlands is over Salahudeen Yusuf Ibn Ayyuub, wil ik hierbij enkele blikken op de levensloop van Salahudeen Yusuf Ibn al-Ayyuub delen.. vanaf zijn geboorte tot aan zijn dood.

Dan vraag je je vast af.. waarom in het bijzonder Salahudeen Yusuf Ibn al-Ayyuubie (rahmatoe Allaah 'alayh)? Wel het antwoord is er en duidelijk als het is. Vandaag de dag ontbreekt het ons aan voorbeelden, althans.. de voorbeelden zijn er wel, maar het lijkt of zij langzamerhand maar zeker op de achtergrond verdwijnen. En om dit tegen te gaan, is het de bedoeling om enkele geweldige mensen die deze Ummah zeer veel hebben bewezen aan het daglicht te doen verschijnen.

Voorname jongeren hebben een voorbeeld nodig, naar wie zij op kunnen kijken en in wiens voetsporen zij wensen en kunnen treden. Indien er een gebrek is aan deze voorbeelden, nog duidelijker.. Islamitische voorbeelden, dan zullen zij deze voorbeelden elders zoeken. Het is de bedoeling dat wij moslims teruggaan naar onze roots en teruggaan naar de basis en dat waar de Islam is begonnen. En ook naar alle successen die wij hebben behaald, met behulp van Allaah (Subhanahoe wa Ta'ala).

De Ummah heeft velen voorbeelden, wens ik deze op te noemen, dan zou ik diverse boeken hierover moeten schrijven, alleen al om de namen te noemen. Maar hier kom ik en tijd te kort en kennis. Ik zal mij slechts beperken tot datgene dat in mijn vermogen ligt en middels deze korte en beknopte samenvatting op de levensloop van Salahudeen Yusuf Ibn al-Ayyuubie (rahmatoe Allaah 'alayh) de ogen proberen te openen van menigeen moslimjongeren. Want wij, de jongeren, zijn de toekomst van deze Ummah. Niet voor niets zien wij terug in de biografie van de Profeet (sallAllaahu 'alayhi wa-Sallam) hoe hij diverse malen jongeren aanstelde op bepaalde posities, terwijl er veel grotere Sahaba aanwezig waren. Maar dit deed hij niet onbewust, maar met een bepaalde wijsheid, zodat de jongeren aangemoedigd werden en zij zichzelf niet nutteloos zouden voelen.

Hoeveel dagen, weken, maanden en jaren passeren aan ons voorbij, zonder dat wij iets doen voor de Ummah? We stellen geen doelen voor onszelf noch denken wij er ook maar over na! We zijn te druk bezig met onszelf en vergeten hierbij, datgene dat de Profeet (sallAllaahu 'alayhi wa-Sallam) altijd heeft bezig gehouden en dat wat hij op Yawm al-Qiyama wederom zal roepen; "*Mijn Ummah, mijn Ummah, mijn Ummah.*" Hoeveel van ons zeggen vandaag, "*Mijn Ummah, mijn Ummah, mijn Ummah?*"

Hoeveel heeft de Islam voor jou gedaan? Is het niet tijd, om wat terug te doen voor de Islam?

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Bij Allaah, zoals 'Ali Ibn Abi Talib (radiya Allaahoe 'anh) zei toen hij pas als khalief was aangesteld, na de moord op 'Uthman ibn 'Affaan (radiya Allaahu 'anh): „*De Ummah is niet behoeftig aan een man van woorden, maar zij zijn behoeftig aan een man van daden!*”

Slechts Allaah is zich bewust van de grootte van zijn waarde. Een man waar de Ummah momenteel behoeftig aan is. Een man die wist wat rechtvaardigheid was en wist waarvoor hij streed. Een man die bij elke moslim bekend zou moeten zijn. Een man die zelfs door zijn vijanden werd erkend. Een man die de bezitter was van velen nobele karaktereigenschappen. Een man die niet terugdeinsde voor getallen noch liet hij zich hierdoor afschrikken. Nee, dit was een man die zijn vertrouwen volledig bij Allaah had neergelegd. Hij was de bevrijder van Jeruzalem en Bayt al-Maqdis. Daar waar verscheidene profeten zijn geboren, de eerste Qiblah, de tweede moskee die is gebouwd na de Heilige moskee in Mekka en waaruit de Profeet (*sallAllaahu 'alayhi wa-Sallam*) opsteeg toen hij samen met Djibriel (*'alayhi Salaam*) de Hemelvaartreis had verricht. Wie was deze grootse man?

Inderdaad. Niemand minder dan Salahudeen Yusuf Ibn Ayyuub (rahimahoellaah). Net zoals de mensen van Badr de plicht van Jihad hadden vervuld, zo ook had Salahudeen de plicht van Jihad vervuld. Net zoals de mensen van Badr de rechten van deze Ummah hebben vervuld, zo ook heeft Salahudeen de rechten van deze Ummah vervuld! Net zoals de mensen van Badr bereid waren alles voor Allaah op te offeren, zo ook was Salahudeen bereid alles op te offeren voor Allaah. Net zoals Allaah de overwinning schonk aan de mensen van Badr, zo ook schonk Allaah de overwinning aan Salahudeen! Zoon van Najm ad-Deen Ayyuub Ibn Shadhi Ibn Marwan. Salahudeen is een Koerd en geboren op 532 van de Islamitische jaartelling en in 1137 van de Christelijke jaartelling. Hij was geboren in een oud kasteel genaamd Tikrit, in een plaatsje in Irak. Zijn vader Najm ad-Deen was als leider aangesteld over het kasteel met Asad ad-Deen Shirkoeh als zijn assistent. Het frappante is dat Salahudeen op dezelfde dag geboren werd, als de dag waarop Najm ad-Deen uit zijn positie werd gezet, vanwege een incident dat plaats heeft gevonden in het kasteel. Asad ad-Deen had een kasteelwachter vermoord, die een vrouw ten onrechte had beschuldigd en haar op een respectloze manier had behandeld. Nadat de vrouw Asad ad-Deen om hulp vroeg, ging hij over op daden met als gevolg de moord op de kasteelwachter. Waardoor de eigenaar van het kasteel Mujahid ad-Deen hen verzocht te vluchten uit angst voor hun levens. Zij vluchtten diezelfde nacht nog met hun families en kleine Salahudeen in hun armen op weg naar Mosul. Najm ad-Deen was droevig en gaf de geboorte van Salahudeen de schuld. Elke keer wanneer Salahudeen huilde, had hij de neiging om hem te vermoorden. Hij keek naar Salahudeen en zei dat het kind niets dan ongeluk meebracht. Een metgezel zei tegen hem: “*Wat heeft dit kind gedaan? Zo weerloos en onschuldig als het kind is. Wellicht dat dit kind zal uitgroeien tot een groot en belangrijk persoon! Dit is slechts het lot.*” Najm ad-Deen kwam tot bedaren en keerde terug naar het Pad van Islam.

Toen Salahudeen's moeder zwanger was van hem, had ze een droom, *waarin zij zag dat zij in haar buik een van de zwaarden van de zwaarden van Allaah in haar buik had!* Subhan Allaah.

Het was het lot dat Najm ad-Deen uit zijn positie werd verheven. Het was het lot dat zij waren verhuist naar Mosul. Het was het lot dat zij 'Imad ad-Deen Zanky tegen waren gekomen. Dit was allemaal het grootse plan van Allaah. Want krachtige mannen, creëren krachtige mannen! Is Hij dan niet de beste plannen Beramer? Asad ad-Deen en Najm ad-Deen vluchtten samen met hun families naar Mosul, waar 'Imad ad-Deen Zanky de heerser was. Hij ontving hen met open armen en gaf hen een stuk grond, waar zij konden wonen. Dit vanwege de gunst die Najm ad-Deen hem in

het verleden had bewezen en deze was hij niet vergeten. Toen Najm ad-Deen als leider werd aangesteld van het kasteel in Tikrit, kwam hij in aanraking met 'Imad ad-Deen Zanky. Toentertijd was er een gevecht en Najm ad-Deen had twee opties, of 'Imad ad-Deen gevangen nemen oftewel hem vermoorden. Maar hij koos een derde optie, namelijk hem bevrijden en hem in veiligheid brengen. 'Imad ad-Deen had Najm ad-Deen en Asad ad-Deen aangewezen als commandeurs over zijn leger. Zij waren militairen. Dit is het milieu waarin Salahudeen opgegroeid was. Er ging geen dag voorbij, zonder dat de kruisvaarders en hun praktijken genoemd werden. Er ging geen dag voorbij zonder dat zij over Jihad spraken. Het was niet alleen een militaire omgeving, maar ook een hele religieuze omgeving. Toen 'Imad ad-Deen Ba'albak had bezet, stelde hij Najm ad-Deen aan als de gouverneur. Dit bewijst ook zijn vertrouwen in Najm ad-Deen. Salahudeen is grotendeels van zijn jeugd opgegroeid in Ba'albak. Hier leerde hij paardrijden, leerde hij vechten voor Jihad en oorlog. En hij studeerde politiek. Salahudeen was op een zeer jonge leeftijd Hafidh al-Qur'aan en hij memoriseerde de gehele leer van Imam Shafi'i (rahimahoellaah). Hij hield van de geleerden en was continu rondom hen. De meest geliefde bij Salahudeen waren de 'Uluma! De geleerden! Zijn dan niet degene die Allaah het meest vrezen, de geleerden? Zijn wens was dan ook om een geleerde te worden. Hij stond bekend om zijn kalme, beleefde, gelovige karaktereigenschappen. 'Imad ad-Deen Zanky stierf niet lang hierna, dus kreeg Salahudeen de eer om te worden opgevoed door Nour ad-Deen, de zoon van 'Imad ad-Deen. Er werd gezegd, dat na de vier khulafa rashidoen en 'Umar Ibn 'Abd al'Aziz, dat de Ummah geen enkele man heeft gekend die zo rechtvaardig, eerlijk, respectvol, meelevend, passief en krachtig was als Nour ad-Deen Zanky. Salahudeen (rahimahoe Allaah) was gewend te zeggen: "*Nour ad-Deen is mijn meester en leraar.*" Zonder Nour ad-Deen zou er ook geen Salahudeen zijn!

Zoals een gedicht zegt: „*Hoe vaak zaait iemand wortels in de grond en degene die na hem komen, genieten van de wortels die door de eerste gezaaid zijn (van haar vruchten).*”

Hoe vaak brengt iemand goeds voort en genieten degene die hierna komen ervan.

Toen Nour ad-Deen Zanky Damascus had veroverd, stelde hij Salahudeen aan als het hoofd van de politie, dit terwijl hij nog erg jong was. Want ook Nour ad-Deen zag de potenties die Salahudeen bezat. Hij bestreed de criminelen, dieven en onrust. En in plaats daarvan, creëerde hij rust en bracht hij sereniteit en veiligheid in Damascus. Zoals een dichter zei:

*Ruwaydakoem ya lasoes ash-Shaam,
Fa innie lakoem nasihoen fie maqali
Iyaakoem min samie annabie
Yusuf arrabee hidjal wal djumali
Fa hadha mukta'zaydi nisa-e
Wa hadha mukta'zaydi ridjaal*

*O dieven van Syrië, neem hiervoor jullie tijd,
Zodat ik jullie kan adviseren met mijn woorden,
Yusuf is tot jullie gekomen, wiens naam dezelfde is als die van onze Profeet Yusuf,
Inzichtelijk en knap. Wat betreft onze Profeet Yusuf,
Die sneed de handen van vrouwen.
Wat betreft deze Yusuf hij snijdt de handen van de dieven.*

Wat hier wordt bedoeld met het snijden in de handen van de vrouwen, dit slaat op het moment toen de vrouwen van de stad zich verwonderden over het feit dat Zoulayga, een vrouw van hoge status – zij was immers de vrouw van 'Aziz – gevallen is voor een slaaf (Yusuf). Naar aanleiding van dit incident nodigde Zoulayga de vrouwen uit bij haar thuis. Zij gaf de vrouwen fruit en een mes en ze vroeg hen in het fruit te snijden. Ze vroeg Yusuf binnen te treden bij de vrouwen. Toen de vrouwen Yusuf zagen, sneden zij door het fruit heen en vervolgens door hun vingers. En zij hadden dit niet eens door! Zij waren zo overweldigd door zijn schoonheid, dat ze niet eens door hadden dat ze zichzelf aan het snijden waren. Zij riepen dan ook: „*Dit is geen mens, maar een Engel!*”

وَقَالَ نِسْوَةٌ فِي الْمَدِينَةِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ تُرَاوِدُ فَتَاهَا عَن نَّفْسِهِ قَدْ شَغَفَهَا حُبًّا إِنَّا لَنَرَاهَا فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ - فَلَمَّا سَمِعَتْ بِمَكْرِهِنَّ أَرْسَلَتْ إِلَيْهِنَّ وَأَعْتَدَتْ لَهُنَّ مُتَكَنًا وَاَتَتْ كُلَّ وَاحِدَةٍ مِّنْهُنَّ سِكِّينًا وَقَالَتِ اخْرُجْ عَلَيْهِنَّ فَلَمَّا رَأَيْنَهُ أَكْبَرْنَهُ وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا هَذَا بَشَرًا إِن هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ

“En de vrouwen in de stad zeiden: “De vrouw van Aziz zoekt haar slaaf tegen zijn wil te verleiden. Hij heeft haar met verliefdheid vervuld. Wij zien haar inderdaad klaarblijkelijk dwalen.” En toen zij van hun plannen hoorde, nodigde zij haar uit en bereidde haar een maaltijd en gaf ieder een mes en zeide dan (tot Jozef): “Ga naar hen toe.” En toen zij hem zagen achtten zij hem grotelijks en zij sneden zich in de handen en zeiden: “Allaah zij verheerlijkt. Dit is geen mens, dit is een edele engel.” (Surah Yusuf; aya 30-31)

Bij Allaah, Salahudeen sneed niet de handen van de vrouwen, maar hij sneed de handen van de dieven! Gedurende de tijd die hij in Damascus spendeerde, bewees hij waartoe hij allemaal in staat was. Hij bewees dat hij een rechtvaardige gezaghebber was en dat hij een dergelijke positie aankon. Dit was niet zomaar een man!

De tijd die Salahudeen in Egypte spendeerde was een van de belangrijkste momenten in zijn leven. Toen de Khalief van de Fatimiden op het punt stond te worden aangevallen door de kruisvaarders, vroeg hij Nour ad-Deen Mahmud Zanky om hulp. Hij knipte het haar van zijn vrouw en stuurde dit op naar Nour ad-Deen Mahmud Zanky, hiermee wilde hij zeggen dat zij hun vrouwen niet langer meer konden verdedigen en dat ze hulp wilden. De Fatimiden claimden af te stammen van Fatima Zahra (radiya Allaahu ‘anha) dochter van de Profeet (sallAllaahu ‘alayhi wa-Sallam) en vrouw van de vierde Khalief ‘Ali Ibn Abi Talib (radiya Allaahoe ‘anh). Zij erkenden niet de Soennitische Khalief in Bagdad, waarna zij hun eigen Khalief hadden aangesteld in Caïro. Heel Egypte was Shi’a. Zij feliciteerden de kruisvaarders met de talloze moorden die zij hadden gepleegd op de Soennitische moslims. Dit was onder andere een van de redenen waarom Nour ad-Deen geen hulp wilde sturen naar Egypte. Uiteindelijk is hij van gedachte veranderd, omdat Asad ad-Deen hem heeft overgehaald waarna hij Asad ad-Deen en Salahudeen naar Egypte heeft gestuurd. Maar luister nu goed, Salahudeen wilde nimmer naar Egypte gaan. Hij wilde een geleerde worden. Hij vreesde voor zijn leven als hij naar Egypte zou gaan. Hij was namelijk bang om te sterven. Uiteindelijk is hij overgehaald en is hij toch naar Egypte gegaan.

وَعَسَىٰ أَن تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَعَسَىٰ أَن تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

Allaah zegt in de Qur’aan:

„Het kan zijn dat jullie iets haten, terwijl dat goed is voor jullie. En het kan zijn dat jullie van iets houden dat slecht is voor jullie.” (Surah al-Baqarah; 216)

En hier veranderde het leven van Salahudeen (rahimahoellaah) drastisch. Dit is het beginpunt van zijn geweldige leven. Asad ad-Deen en Salahudeen waren de vijand te sterk. Asad ad-Deen werd de heerser van Egypte, maar zijn heerschappij duurde niet lang voort, want hij overleed twee maanden later. Aangezien Egypte geen leider meer had, koos de Khalief van de Fatimiden voor Salahudeen die toentertijd pas 32 jaar was. Zij kozen hem niet vanwege zijn potenties, maar eerder omdat zij plannen beraamden tegen hem.

Enkele historicus vertelden dat de Khalief van de Fatimiden Salahudeen had aangesteld als leider, omdat hij en andere verwachtten dat Salahudeen het niet aankon en dat hij vroeg of laat van zijn positie zou worden verheven. Maar nee, bij Allaah, dit is niet hetgeen Allaah had neergeschreven. Salahudeen bewees namelijk exact het tegenovergestelde. Hij was een geweldige leider. Die bekend

stond om zijn vrijgevigheid, eerlijkheid, rechtschapenheid, rechtvaardigheid en zijn velen andere nobele karaktereigenschappen. Vanwege de tijd die hij met Nour ad-Deen en Asad ad-Deen had doorgebracht, had hij veel ervaring opgedaan, zowel op het slagveld als erbuiten. De mensen hielden steeds meer en meer van hem. Hij verwijderde de belastingen die in contradictie waren met de Shari'ah, hij stabiliseerde soennie scholen en hielp de behoeftige. Hij gaf al zijn geld weg. Al dat wat in de kluis werd bewaard, werd nooit geteld, want Salahudeen gaf het allemaal weg! Er is gezegd dat hij nooit zakaat heeft betaald, omdat hij al het geld gewoon weg gaf aan liefdadigheid en op de weg van Allaah.

Ibn Murra zei: *“Bij Allaah, als Salahudeen de gehele dunya (wereld) weg kon geven omwille van Allaah, dan zou het niet genoeg zijn voor hem.”*

Zowel in tijden van gemak als ongemak veranderden zijn uitgaven niet.

Jaabir bin 'Abdullaah (radiya Allaahu 'anhoe) heeft overgeleverd dat de Profeet (sallAllaahu 'alayhi wa-Sallam) nooit “nee” zei, wanneer iemand hem vroeg.
(Saheeh Muslim, boek 30, nummer: 5726)

Salahudeen (rahimahoellaah) gaf een paard weg noch voordat hij er ooit op had gereden.

Baha ad-Deen Ibn Shaddad heeft gezegd dat Salahudeen ooit tegen hem zei: *“In deze dunya, zijn er mensen voor wie stof en rijkdom hetzelfde zijn.”*

Refererend naar zichzelf. Aangezien hij al zijn bezittingen weggaf. Hij hielp de armen en bevrijdde de onderdrukkers van hun onderdrukkers. Wanneer er ergens een wees was, was hij degene die zich over hem ontfermde of iemand aanwees die zich over de wees kon ontfermen en tegelijkertijd zijn erfenis kon bewaken, totdat hij oud was en zelf de verantwoordelijk hiervoor kon dragen. Hij hechtte totaal geen waarde aan materialisme. Hij woonde in een tent, op het slagveld. Subhan Allaah, een tent op het slagveld die elk moment weg kon waaien. Ibn Shaddad, zijn compagnon die hem gedurende velen jaren heeft vergezeld, vertelde dat Salahudeen geen enkel gebed gemist had. Hij had nooit het gezamenlijke gebed gemist. Hij had een persoonlijke Imam die hem altijd in het gebed leidde. En als de Imam er niet was, stelde hij een geleerde aan die het gebed kon leiden of iemand die bekend stond om zijn mooie en fraaie manier van reciteren. Ibn Shaddad zei ook, dat Salahudeen een zacht hart had. Wanneer hij de Qur'aan hoorde, vloeiden de tranen over zijn wangen.

Dankzij Salahudeen is Egypte overgegaan van de Shi'ietische stroming naar de Soennitische stroming. Al-Azhar de oudste school in Egypte was 280 jaar Shi'a, dankzij Salahudeen was deze soennie geworden! Iedereen luisterde naar Salahudeen, want hij was iemand die handelde met rechtvaardigheid en hij won de harten van de mensen, niet enkel met zijn woorden, maar met zijn daden! Hij bevrijdde Gaza, Damieta en 'Aqaba van de kruisvaarders, hierdoor werd hij nog geliefder dan hij al was. 'Aqaba was de deur naar Rode Zee die de Egyptenaren passeerden wanneer zij de Hadj verrichtten in Mekka. Deze was nu vrij om te bewandelen, wat voorheen niet het geval was. Hij bouwde scholen in Egypte, waar de Islam werd onderwezen en waar kennis opdoen centraal stond. Salahudeen blonk uit in militaire gevechten, paardrijden, jagen, werpen en meer. Want dit is de omgeving waarin hij opgroeide. Het was het Lot, dat hij het slagveld van Hattin zou winnen, de slag om Jeruzalem. Waarna de moslims eindelijk na ongeveer 90 jaar, de bewoners en eigenaren werden van Jeruzalem. Salahudeen sprak alleen over Jihad. Wanneer mensen nabij Salahudeen wilden komen, spraken zij over Jihad. Er zijn talloze boeken geschreven over Jihad, voor Salahudeen. Hij spendeerde elke cent die hij had aan Jihad!

Luister goed en interpreteer dit op de juiste wijze. Salahudeen vocht 10 jaar lang tegen de moslims om hen te verenigen. Want hij wist dat de Ummah enkel sterk is wanneer zij een eenheid is. Er heersten velen samenzweringen jegens Salahudeen, zowel van de moslims als niet-moslims. Salahudeen heeft ooit gezegd: *“Was het niet dat ik de kruisvaarders wil verslaan, dan zou het me niet schelen hoeveel moslimleiders er zijn.”*

Velen moslimleiders probeerden hem om te kopen met geld, zodat hij niet meer zou strijden. Maar Salahudeen zei: *“Hoe kan ik met jullie samenwerken en naar jullie luisteren, terwijl ik me op de ene vallei bevind en jullie op de andere vallei?”*

Hij refereerde hier naar deze dunya. Zij verlangden naar hun kastelen en hun bezittingen in deze dunya. En hij streefde naar het Hiernamaals.

Zo was er een vrouw (een van de gevangene) die tijdens een slag haar kind verloren was. Ze huilde en huilde, waarna haar mensen haar aanraadden naar Salahudeen te gaan, want hij was een barmhartige man, wellicht dat hij haar zou helpen. Salahudeen zag de vrouw huilend en al en hij vroeg haar: *“Wat is er aan de hand? Waarom huil je?”* De vrouw antwoordde dat ze haar kleine dochter kwijt was. Salahudeen stuurde enkel van zijn mannen en hij verzocht ze het kind zo snel mogelijk te vinden. Bij Allaah, haar dochttertje was binnen een uur terug bij haar moeder. Toen de vrouw het kind zag, begon ze te huilen en ze viel neer op de grond terwijl ze naar de lucht keek en zij riep iets in een onduidelijke taal. Ibn Shaddad (rahimahoellaah) zei dat ze niet wisten wat de vrouw precies zei. Maar hierna werd deze vrouw weer veilig terug gebracht naar het kamp.

Salahudeen hanteerde dezelfde wijze van vechten en handelen als de Profeet (sallAllaahu ‘alayhi wa-Sallam) en de Sahaba (radiya Allaahu ‘anhoem). Hij stond de gehele nacht in gebed en smeekte Allaah. Op een nacht, sliepen zijn strijders, terwijl ze de volgende dag zouden strijden. Hij zei tegen hen: *“O jullie, o jullie! Sta op! Sta op, om het gebed te verrichten. Hoe kunnen jullie slapen, terwijl wij een slagveld hebben? Sta op, om het gebed te verrichten. Dankzij jullie gaan we verliezen!”* Hij bad gedurende de nacht en streed gedurende de dag. De Sahaba baden ook gedurende de nacht en zij streden op hun paarden gedurende de dag. Bij Allaah! Wij kunnen niet eens opstaan voor het elfdajr gebed. Wat is dit voor mentaliteit, wat is dit voor ‘ibaadah?! En dan vragen wij Allaah om de overwinning? We vragen Hem om de overwinning, terwijl we onze gebeden niet eens behoorlijk verrichten? We kunnen niet eens onze handen in onze zakken steken om er geld uit te trekken, om de behoeftige te helpen en om de huizen van Allaah te bouwen en wij vragen om de overwinning? Wanneer het hadj tijd is, zijn we er nog niet klaar voor. Maar we vragen wel om de overwinning? Nee! Dit is geen oprechte toewijding! Het is de dienaar die zijn best moet doen om de rechten te vervullen die Allaah op ons heeft. En niet andersom!

‘Umar Ibn al-Khattab, schreef een brief naar Sa’id Ibn Abi Waqqas, toen hij zou strijden tegen Perzie. Hij gaf hem geen militair advies, maar religieus advies, luister naar deze krachtige woorden van ‘Umar Ibn al-Khattab (radiya Allaahu ‘anh) hij zei: *“Ik adviseer jou om Allaah te vrezen, ongeacht de omstandigheden, want vrees voor Allaah is de beste voorbereiding als aanval op de vijand. Ik adviseer jou en degene die met jou zijn om ongehoorzaamheid aan Allaah te vermijden en Zijn verboden te verlaten. Want het verrichten van Zijn Verboden is hetgeen de vijand over ons zal doen overwinnen. Wij moslims winnen wegens onze gehoorzaamheid en geloof in Allaah en zij verliezen vanwege hun ongeloof in Allaah. Gehoorzaamheid aan Allaah is onze kracht. Want zij zijn waarlijk met meer dan ons in aantal en voorbereiding. Dus wanneer wij op een gelijke hoogte komen te staan wat betreft onze zonden, dan zullen zij ons overwinnen, vanwege hun kracht en voorbereiding. Realiseer dat de Engelen hetgeen wij doen, noteren zowel goed als slecht. Dus we zouden ons bescheiden en schaamtevol moeten opstellen. Zeg niet: “Onze vijand is meer ongehoorzaam aan Allaah, dan wij zijn. Dus zullen zij sowieso verliezen, al zijn wij ook ongehoorzaam.” Allaah zou andere de overwinning kunnen schenken, net zoals Hij dit deed met de Kinderen van Israël. Toen zij ongehoorzaam waren en het verboden plachten te verrichten. Waarop Allaah de magiërs liet winnen. Vraag Allaah om jou te laten winnen en jou de baas over hen te laten zijn. Ik vraag Hem dat, voor zowel mij als jou.”*

Er is geen andere manier om van de vijand te winnen, behalve wanneer dit gepaard gaat met Taqwa, het opvolgen van Zijn Wetten en regels, het vermijden van verboden zaken en onze vertrouwen in Allaah leggen. Salahudeen heerste over velen landen en gebieden, waaronder andere Syrië, Libanon, Palestina, Jemen, Egypte, Barqah. Zijn volgende missie was Jeruzalem en andere steden die de kruisvaarders hadden bezet. Hij stabiliseerde en vormde een leger, om Jeruzalem aan te vallen en terug te nemen van de kruisvaarders. Hij wachtte eerst op het juiste moment eer hij Jeruzalem zou aanvallen en de moslims zou bevrijden. En zich zou wreken op de duizenden

moslims die zijn gedood. Dit moment brak al gauw aan toen Reginald Chitillon een moslimkaravaan had aangevallen, terwijl er een verdrag was getekend, dat ze vrij mochten handelen tussen de streek van Egypte en Syrië.

Dit verdrag werd geschonden door Reginald Chitillon, hij pakte hun geld af en nam de mannen gevangen. Hij zei tegen deze mannen: *“Jullie geloven toch in Mohammed (sallAllaahu ‘alayhi wa-Sallam), vraag hem nu om jou te helpen.”* Toen Salahudeen dit hoorde, zwoor hij plechtig dat hij Reginald eigenhandig zou vermoorden. En hij kwam zijn woord na.. Na deze aanval, maakte Salahudeen zich gereed voor de slag tegen de kruisvaarders en om Jeruzalem na 88 jaar te bevrijden van de kruisvaarders. Gedurende die tijd maakte de regeerder van Karak plannen om de moslim pelgrims aan te vallen, die net klaar waren met hun hadj. Toen Salahudeen dit hoorde, bereidde ook hij zijn leger voor, om de pelgrims te verdedigen en bij te staan. Hij zette zijn kamp neer op Qasr as-Salamah, nabij Busra (Jordanië). En hij bleef daar, totdat de pelgrims veilig thuis waren aangekomen. De pelgrims waren hem dankbaar en vroegen Allaah hem de overwinning te schenken. Na enkele voorbereidingen, vroeg Salahudeen advies aan zijn adviesgevers over de datum van aanval, zij kozen voor 17 Rabi' al-Akher 583 A.H. na het vrijdagsgebed.

Salahudeen was vaak verdrietig en hij werd gevraagd naar de reden hiervan, en hij antwoordde zo getrouw als hij was: *“Hoe kan ik slapen en eten, wanneer Jeruzalem in de handen van de kruisvaarders ligt?”* Zijn vriend Ibn Shaddad vertelde over zijn staat gedurende die tijd, namelijk het volgende: *“De bezetting van Jeruzalem was een groot probleem, dat zelfs een berg het niet kon dragen.”* Hij was als een moeder, die berooft was van haar kind. Hij reed van de ene plek naar de ander om moslims aan te moedigen om te vechten omwille van Allaah (Subhanahoe wa Ta'ala). Terwijl de tranen over zijn wangen rolden. Gedurende die tijd at hij niks. Mij werd door een van zijn dokters verteld dat hij vanaf vrijdag tot zondag, haast niks at, vanwege zijn grote interesses en zorgen voor Jihad fi sabilillaah.

Toen de kruisvaarders zeker wisten dat Salahudeen voorbereidingen aan het treffen was voor oorlog, troffen zij ook de nodige voorbereidingen en gingen zij op weg naar Tiberias. De twee partijen ontmoetten elkaar op een plek genaamd *“Hattin”*. In de ochtend was de zon zo heet als vuur. De moslims namen eerst de controle over de waterbronnen, zodat de vijand verwoest zou worden door de dorst. Hun troepen waren afgemat en dorstig toen ze aankwamen. Maar Salahudeen hield hier allemaal rekening mee. De strijd eindigde met een grote overwinning voor Salahudeen. Geen enkele kruisvaarder was ontsnapt, omdat zij ze allemaal klem hadden gezet. Salahudeen had tienduizend kruisvaarder vermoord en nam de rest allemaal gevangen. Dit was de meest rampzalige verlies die zij ooit hadden geleden. Onder de overgebleven kruisvaarders, waren de koning van Jeruzalem en enkele andere kruisvaarders die vanwege de dorst niet konden vechten. Reginald, die aanleiding was voor het gevecht, was ook gevangen genomen. Salahudeen verzamelde zich met zijn adviseurs in een tent en zij waren allemaal in sujood, om Allaah (Subhanahoe wa Ta'ala) te bedanken voor de geweldige overwinning die Hij hen had geschonken.

Toen beval hij zijn mannen om Reginald, de Koning van Jeruzalem en Guy (de regeerder van Kerak) bij zich te brengen. Salahudeen vermoordde Reginald, vanwege zijn uitlatingen jegens de Profeet (sallAllaahu ‘alayhi wa-Sallam) en vervulde hierbij zij belofte die hij had gedaan. Toen de koning dat zag, werd hij bang en Salahudeen zei tegen hem: *“Het is niet gebruikelijk dat een koning een andere koning vermoord, maar hij heeft de grens overschreden.”* Hij stuurde hem en zijn volgelingen naar Damascus. Na de overwinning marcheerde Salahudeen naar Acre, alle bewoners gaven zich over en zij verhuisden naar Tyre. Salahudeen veroverden enkele andere steden en kastelen rondom Acre, zoals Tabnain, Sidon, Jubail en Beirut. Daarna blokkeerde hij Jeruzalem en voorkwam hiermee dat enige provisie de kruisvaarders zou bereiken. Hij marcheerden hierna richting Jeruzalem, nadat hij Ramlah, ad-Darum, Betlehem en an-Natron had veroverd. Salahudeen wilde Jeruzalem in alle vrede betreden, zonder iets te verwoesten, dit vanwege zijn liefde voor deze Heilige stad. Door dit te doen, imiteerde hij ‘Umar Ibn al-Khattab (radiya Allaahu ‘anh), toen hij hetzelfde deed. Hij stuurde een boodschapper naar de heersers van Jeruzalem en hij vroeg hen zich over te geven. Omdat hij geen gevecht wilde noch wilde hij iets verwoesten. Maar de kruisvaarders weigerden zonder hierover na te willen denken. Dus besloot Salahudeen de stad over te nemen met een gevecht. Na een week blokkade, gaven zij zich over. En

Salahudeen accepteerde, maar onder enkele voorwaarden. Namelijk dat zij binnen veertig dagen zouden vertrekken, de mannen moesten 10 dinar betalen, de vrouwen 5 dinar en de kinderen 2 dinar. Degene die niet betalen kon, die werd gevangen genomen. Salahudeen wees een aantal mannen aan, die het geld moesten ophalen voordat de kruisvaarders zouden vertrekken. Dit gebeurde op dezelfde dag als, toen de Profeet (sallAllaahu 'alayhi wa-Sallam) de Hemelvaartreis had verricht.

Ondanks de afspraken die waren gemaakt, was Salahudeen vergevingsgezind en barmhartig, om de kruisvaarders te laten inzien wat voor religie de Islam is. Hij wilde hen doen inzien dat Islam een religie is van vergevingsgezindheid en barmhartigheid. Toen Salahudeen zag dat velen gevangen hun ouders en ouderen op de schouders droegen, vanwege hun ouderdom, kreeg Salahudeen medelijden met hen. En kon hij het niet langer aanzien hen in een dergelijke staat te zien. Hij bracht geld en rijdieren en verdeelde dit onderling, zodat zij in een goede staat konden vertrekken. Grote aantallen vrouwen kwamen bij Salahudeen met hun kinderen en zij zeiden tegen hem: "O Salahudeen, zoals je kunt zien staan we nu op het punt te vertrekken. We zijn echtgenoten, dochters en moeders. We verlaten deze stad voor altijd en we laten onze gevangen hier achter met jou. Als je hen vermoord, verliezen wij onze levens. En als je hen vrijlaat, bewijs je ons een grote gunst. Want wij kunnen niet leven zonder onze beschermers (hun echtgenoten, vaders en broers)." Salahudeen was ontroerd door hun woorden en liet hen vrij. De armen die niks betalen konden, werden eveneens vrij gelaten door Salahudeen. Subhan Allaah. De talloze mensen die waren gevlucht werden door de Christenen in de steek gelaten en niet geholpen. Terwijl zij door Islamitische landen verwelkomd werden. Wat een opmerkelijk verschil zien we hier toch.

Jeruzalem was weer van de moslims. Dit na 88 jaar van martelingen, talloze moorden en onderdrukking. Dit was de beroemde slag van Hattin. Salahudeen bewees hier wat voor man hij was. Hij was niet enkel een strijder, hij was meer dan dit. Maar alsnog dreven zijn daden hem niet tot hoogmoed. Hij was altijd bescheiden en wanneer hij met de mensen was, zou je niet door hebben dat het Salahudeen was, omdat hij zich niet hoger voelde, noch zat hij op een troon.

Wanneer hij een hadeeth van de Profeet (sallAllaahu 'alayhi wa-Sallam) hoorde, zat hij altijd op de grond. En hij zette de mensen om zich heen ertoe ook op de grond te zitten en te luisteren naar de woorden van de Profeet (sallAllaahu 'alayhi wa-Sallam). Zoveel aandacht schonk hij aan de Islam. Hij was een voorbeeld voor ons, op verscheidene gebieden. Hij wilde de hadj verrichten, maar op afraden van zijn adviseurs heeft hij het niet gedaan en verschoof zijn pelgrimstocht tot een jaar later. Het was alleen niet geschreven voor hem dat hij de hadj zou verrichten. Want hij overleed kort hierna.

Ibn Shaddad: „Salah ad-Deen werd ziek en zijn ziekte verergerde. Op de negende dag van zijn ziekte merkte we dat Salah ad-Deen af en toe wakker werd en dan weer buiten bewustzijn viel. Shaykh Abu Ja'far kwam bij hem om hem te herinneren aan de Woorden van Allaah en om de Qur'aan voor te dragen. Op de twaalfde dag van zijn ziekte reciteerde Shaykh Abu Ja'far de volgende aya uit de Qur'aan: **{ "...Zeg: "Hij is mijn Heer; er is geen God naast Hem. In Hem leg ik mijn vertrouwen..." }** (Surah ar-Ra'd; aya 30) waarna het gezicht van Salah ad-Deen begon te glanzen en hij glimlachte zeggende: „Het is waar!" en op dit moment verliet zijn ziel zijn lichaam na het *fajr* gebed op 27 Safar in 589. Hij stierf op 57 jarige leeftijd en hij liet geen grond of bezittingen achter. Het enige dat hij achterliet was 47 dirham en 1 dinar.”

Alle informatie die hierin is gebundeld is genomen uit verschillende bronnen.

Lezing:

Zahir Mahmood: *Salah ad-Deen al-Ayyubie (rahimahoellaah).*

Boeken:

Baha ad-Deen Ibn Shaddad: *The life of Salah ad-Deen al-Ayyubie*
The history of Nour ad-Deen and Salah ad-Deen al-Ayyubie
Salah ad-Deen al-Ayyubie

Al het goede komt van Allaah en al het slechte komt van mij en de Shaytaan. We vragen Allaah om ons het goede te schenken in deze wereld en in het Hiernamaals.